

мечешката кожа, потопи сухаря в паничката си, ала не можа да преглътне нито залък. Тъй се бе стиснало гърлото му. А вратът му, изкривен от една рана получена в битката при Виза, когато през 1224 година император Роберт го бе изпратил на помощ на латинските гарнизони в Адрианопол, усещаше по-живо от всякога белега от острието на копието, което бе озакатило гърлото му. Той изви няколко пъти главата си, сякаш не можеше да преглътне. Помъчи се да поеме дъх:

— Получих последния отговор на Негово Светейшество по повод преговорите, които Монсенъор ^{проведе} има с епископа на Перуджия.

Той стана, извади от вътрешния джоб на туниката, която покриваше ризницата му, папския свитък и го подаде с дълбок поклон на самодържеца. След това зачакана изтръпнал бурята. Такъв леден страх той не бе изпитвал никога, нито дори в деня, когато като млад юноша бе почнал да се дави в родното море, край Пикардия, близо до брега на Сен Валери. Тогава го бе спасила вярната и предана ръка на бащиния му коневодец. Сега кой щеше да го защити от страшния гняв на Асена? За втори път те му отказваха вече обещаното! Беше ли възможно той да преглътне тази нова обида?

Ансо вдигна полека очи към царя, който четеше посланието. По каменно безстрастното лице на българина не можеше нищо да се познае.

Иоан Асен нави свитъка замислен, с леко сбърчени вежди. Погледът му минаваше през нещата, през пикардеца, през шатрата, загледан някъде в нещо далечно и невидимо. Сякаш бе забравил, че има някой пред него.

Най-сетне той се опомни. Видя смутеното и уплашено лице на фръзца пред себе си.

— Кажете ми истината, Ансо дьо Найо... Защо не може да бъде разрешен въпросът за женитбата на дъщеря ми и младия император?